پایان نامه کارشناسی ارشد در رشته فرهنگ و زبان های باستانی

دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه بوعلی سینا همدان

عنوان پایان نامه: بررسی ساختار فعل در گویش دِرَو

استاد راهنما: دکتر رحمان بختیاری

استاد مشاور: دکتر محمد آهی

نگارش: خانم رویا سیفی - شهریور ۱۳۹۰

چکیده:

گویش درو جزء گویش های شمال غرب ایران است که در روستای درو که در منطقه خلخال بخش شاهرود واقع شده است بدان تکلم می شود و جزء گویش های آذری شمال شرقی محسوب می شود. این گویش ها جزء زبان های ایرانی نو هستند که همگی بازمانده ایرانی باستان هستند. زبان ایرانی باستان خود یکی از شاخه های زبان هندو ایرانی است. و گروه زبانی هندو ایرانی خود در خانواده زبانی بسیار گسترده ای به نام زبان های هندو اروپایی قرار می گیرد. در گویش درو ، سه نوع هجا وجود دارد که عبارتند از CV ، CVC و CVCC .

فعل در گویش درو دارای مقوله های شخص ، شمار ، وجه، باب ، نمود ، گذر و زمان است. نشانه شخص و شمار در هر فعل همان شناسه فعل است. در گویش درو وجه اخباری ، امری، التزامی و تمنایی وجود دارد. فعل دارای نمودهای ساده ، استمراری ، نقلی و آغازی است. فعل ها در این گویش گذر ، ناگذر و سببی هستند. ماضی گذرا در بیشتر زمان ها دارای ساخت ارگاتیو است. گویش درو دارای دو باب معلوم و مجهول است.

فعل معلوم نشانه خاصی ندارد. فعل مجهول با استفاده از ماده مجهول ساخته می شود. فعل در دو زمان حال و گذشته صرف می شود. این گویش ساخت ویژه ای برای بیان آینده ندارد و از زمان مضارع اخباری برای بیان آینده استفاده می شود.

واژه های کلیدی: گویش درو ، گویش های آذری ، زبان های ایرانی ، ساختمان فعل ، ارگاتیو